Індекс 74393

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Ми ж запізнюємося в театр!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Поздоровляю з святом!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Не заважайте, бачите, вашого ж брата поздоровляю!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А що робити — завтра Восьме березня!..

В СІМ'Ї ХІРУРГА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Тату, ти, напевне, мало наркозу дав.

Мал. Й. КОГАНА

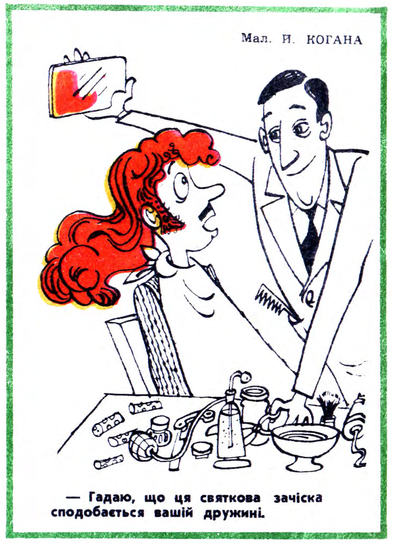

— Гадаю, що ця святкова зачіска сподобається вашій дружині.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ти з Катею вже не дружиш!
— А ти глянь, як вона одягається: з нею ж соромно по вулиці пройтись!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— У-у-у, холостяк нещасний!

Мал. Й. КОГАНА

— Такі речі, як шуба, чоловіче, треба розглядати в цілому, а не по деталях...

Мал. А. СУЧКОВА

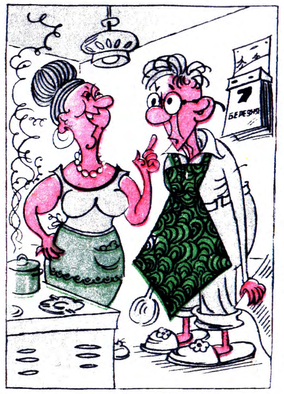

— У цій обнові ти завтра зможеш обійтися без фартуха.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— На наступній зупинці вони покажуть себе справжніми мужчинами...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Крім «Троянди Закарпаття», ніяких квітів не було!

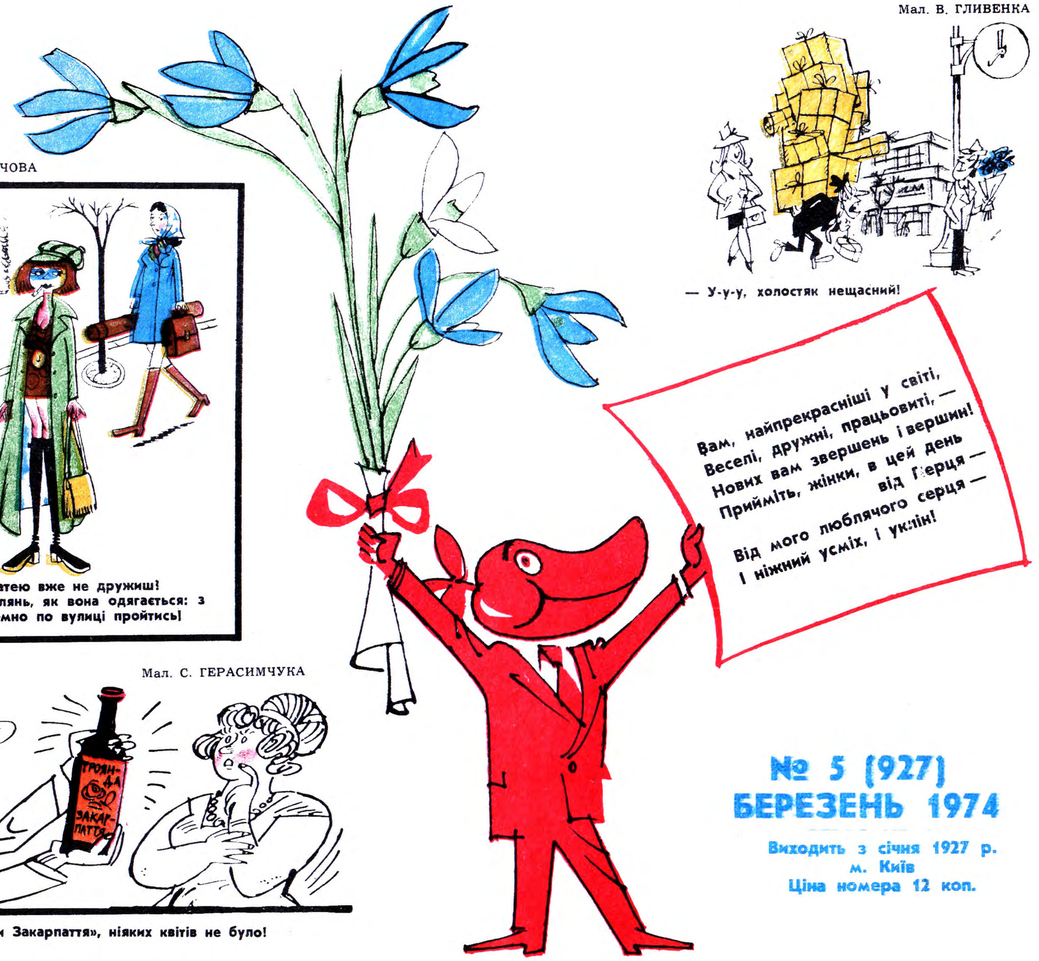

№ 5 (927)
БЕРЕЗЕНЬ 1974

Виходить з січня 1927 р.
м. Київ
Ціна номера 12 коп.

ГЕРЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Виручайте, дівчата, — треба закінчувати ремонт, а трактористи вже третій день жіноче свято відзначають...

Телеграфне Агентство Перця

ВЕСЕЛІ КІЛОМЕТРИ

МИКОЛАЇВСЬКА ОБЛАСТЬ. Весело проводять час листоноші з сіл Прищепівки та Кам'янополя Братського району. Кожного дня вони вирушають пішки до відділення зв'язку, розташованого за десять кілометрів од сіл. Дорогою обмінюються враженнями про красу навколишнього краєвиду. Навантажившись на пошті листами та періодикою, вертають у зворотну путь. На ходу читають уголос газети й журнали, тут же обговорюють прочитане.

Листоноші гаряче дякують керівництву Кам'яно-Костуватської сільради та місцевого колгоспу, котре, категорично відмовивши їм у транспорті, дало можливість так весело і змістовно проводити робочий час.

СОЛОДКЕ ЖИТТЯ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Солодке життя настало для усілякої живності у водах річки Ятрань. Мало не щодня Перегонівський цукрозавод підгодовує її такими відходами виробництва, од яких не тільки жаби, а й риба на радощах вискакує з води на берег.

ПЛАН БУДЕ!

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ. Кореспондент ТАП повідомляє, що організації й підприємства, які не виконали плану по здачі металобрухту, можуть виконати його, спорядивши спеціальний транспорт у м. Славуту. Там, недалечко від складу палива, уже близько восьми років лежать, заростаючи бур'яном, два величезні автоклави — кожен довжиною 19 м і діаметром 2,6 м. Хай збирачі металобрухту спокійно вивозять їх — ніхто й словечка не зронить. Тим більше, що Могилів-Подільська фабрика побутової хімії, якій належать автоклави загальною вартістю близько п'ятдесяти тисяч карбованців, розташована далеко — аж на Вінниччині, а керівники її забули про ті автоклави давнимдавно...

Володимир ЧУБЕНКО

Сімеєчка Омелечка

У хатинці під горою
Жив Омелько зі старою.
Двадцять літ жили самотні...
А зайдіть до них сьогодні:
В діда у Омелечка
Ого-го сімеєчка!..
Стала хата невеличка,
Як казкова рукавичка:

В цім куточку — він, вона,
В іншім — син, його жона,
Внук в колисці на подушці,
В сінях — зять на розкладушці,
Там племінник «у кадушці»
Спить, неначе Діоген,
А під стелею ген-ген
В гамаку — свояк Євген.
У підвалі світло блима —
Там квартира дядька Клима.
А сини Микити-брата
До причілка збоку хати
Ліплять з глини будки-дачі,
Наче гнізда ластів'ячі...
Кільканадцять в хаті пар,
І ніяких скарг і чвар.
Терплять всі... У чому суть?
Скоро дім оцей з н е с у т ь...

Похваліть Степана!

ЖАРТ

Вій, шуми, веселий вітре!.. —
Йде Степан з роботи гордо:
Перший раз, замість півлітри,
Він несе додому торта!
Слово дав Степан: дружині
Всю зарплату віддавати.
Тож бо й жде, що буде нині
Весь проспект аплодувати.
Він же став зразковим мужем —
Не піддавсь спокусам чорта!..
Чом же всі такі байдужі?
Чом ніхто не бачить торта?!
Та протріть же очі, братця!
Та хіба помітить важко?!
Ось він — торт за два п'ятнадцять —
Це ж вина було б дві пляшки!..

Чим не подвиг, що й казати!
Похваліть Степана, друзі!
Він знайти підтримку мусить...
А не то, боюсь, з досади
Тортом цим Степан... закусить.

м. Запоріжжя.

УКРАИНА - ЕДИНАЯ СТРАНА

Наші кращі люди трудящі

ЯК У РІДНОЇ МАМИ

(Кілька інтерв'ю з чоловіками колгоспу, яким керує жінка)

Герой Соціалістичної Праці Любов Андріївна Любченко.

●

СПОЧАТКУ ВІД АВТОРА

Хто до свята жінки бере інтерв'ю у чоловіків? Ніхто. І я не думав брати. Я хотів узяти інтерв'ю у Героя Соціалістичної Праці. Заслуженого працівника сільського господарства Любові Андріївни Любченко. Голови ордена Леніна колгоспу «Більшовик» Андрушівського району Житомирської області. Та не завжди робиться, як хочеться. У райцентрі мені сказали, що Любов Андріївна на пленумі обкому. Я вирішив поїхати, ознайомитися з господарством. І по дорозі.

...Але це вже...

Інтерв'ю перше

По дорозі до села Стара Котельня стався такий випадок. За півкілометра від нас у напрямку села йшов чоловік. Раптом він оглянувся, побачив нашу машину й почав тікати в кущі.

Наздогнали його.

— Хто будете? — питаю. — І чого тікаєте?

Зам'явся. Зітхнув важко.

— Думав, мати їде...

— Ви що, в такі роки боїтеся матері?

— Мати — це голова нашого колгоспу...

— То чого ж ви її боїтеся?

— Ет, побачила б, що йду пішки, взяла б у машину... А я того... Трохи хильнув...

— А мене ви не боїтеся? Я з «Перця»!

— Ге, ви — інше діло. Ви — мужик. Мужик мужика завжди зрозуміє... З мужиком легше...

Оте саме «з мужиком легше» навело на думку взяти інтерв'ю в інших чоловіків з колгоспу.

Інтерв'ю друге

Інженера колгоспу В. Д. Очеретька я прямо спитав:

— Важко?

Він відповів:

— Важко... Багато техніки. 47 автомашин, 42 трактори, 18 комбайнів, агрегат вітамінного борошна, механізація на фермах, механізація у літньому польовому таборі, зрошувальна система. Будуємо зерноочисний пункт, цегельний завод...

— Чи важко під керівництвом жінки працювати?

— Спочатку було важко. Дуже важко. Але вже звикли. Бувало, щось десь не ладиться, хочеться загриміти лайкою, а тут жінка. І ось відвикли лаятися. Тепер чоловіки нашого колгоспу дуже стримані...

Інтерв'ю третє

Молодому агроному Ю. М. Биченкові задав те ж саме питання:

— Важко?

— Було важко. Але перше місце в районі тримаємо... І перехідний прапор...

— Маю на увазі, чи важко під головуванням жінки? Мій знайомий колись висловлював думку, що найважче, коли жінка — начальник. Мовляв, заводить матріархат.

— Я не сказав би, що в період матріархату чоловікам було погано. От у нас: голова правління — жінка, головний агроном кавалер ордена Жовтневої революції, заслужений агроном України Л. Й Іванченко — жінка, головний економіст Н. В. Довжук — жінка, головний бухгалтер Т. С. Крошко — жінка. А подивіться, як господарюють. Нашим чоловікам так сподобалося жіноче керівництво, що й вдома добровільно всю владу передали в жіночі руки.

Інтерв'ю четверте

Г. М. Панасюк у колгоспі чи не найновіший. Лише три місяці, як він тут секретарем партійної організації. Я подумав, що коли він новий, то йому найважче. І спитав:

— Як вам працюється?

— Як у рідної мами.

— А конфлікти між вами і головою бувають? Тиск зверху?

— Конфліктів ще не було. А тиск є. Тисне Любов Андріївна на всі педалі. Виробництво з кожним роком зростає. Врожаї зростають. Село зростає. Культура зростає. Збудували школу, збудували Палац культури, два житлових шістнадцятиквартирних будинки. Завершуємо дитячий комбінат, кінотеатр, адміністративний корпус, одинадцять житлових двоквартирних будинків, котельну. Розпочали будувати готель, побуткомбінат, торговий центр. Прокладаємо кільцеву дорогу за селом. Плануємо вимостити асфальтом вулиці, закласти парк.. Отже, у Любові Андріївни слово не розходиться з ділом.

Інтерв'ю п'яте

— Дмитре Васильовичу, — спитав я економіста колгоспу Д. В. Бобра, — ви з Любов'ю Андріївною найдовше разом працюєте. У чому, на вашу думку, секрет, так би мовити, що представниця слабкої половини роду людського четверть віку керує таким господарством? І керує так, що чоловіки заздрять?

— Слабка половина, — посміхнувся Дмитро Васильович. — Та ця жінка такої сили волі, такої енергії, що не одному чоловікові треба було б у неї повчитися. Ви бачите колгосп сьогодні заможним, економічно сильним, з понад мільйонними прибутками. Майже всі процеси праці механізовано. А починали ми з ломаної молотарки. Та Любов Андріївна дбає не тільки про колгоспні справи. Вона — депутат Верховної Ради СРСР чотирьох скликань, вона — член ЦК КП України. І скрізь встигає. А в чому секрет? Ви чули, що усі називають її матір'ю. Мабуть, секрет саме в тому, що вона по-материнському любить людей і по-господарському любить землю.

Інтерв'ю брав спец. кор. Перця Є. ДУДАР.

Андрушівський район Житомирської області.

ПРО ГАЙКУ

Маленька Гайка відкрутилась
І покотилась по межі.
— Ой, Тракторе! Я загубилась...
Вернись назад! Допоможи!
— Допомогти тобі, а нащо?
Чого б це я вертати мав?
Без тебе обійдусь, ледащо!
...Не обійшовся. Став.

Ренальда ПИМЕНОВА.

м. Донецьк.

ЗАЗДРІСНИК

Вже про нього написано досить...
Тож про нього таке лиш скажу:
Легше горе своє переносить,
Ніж удачу і радість чужу.

Василь КОХАН.

с. Міжгір'я на Закарпатті.

ПРИЧИНА ПОГОНІ

Від Яшка втекла дружина
Із якимсь Олексою.
Яків кинувся в погоню,
Щоб спіймать облесника.
«Ти його побити хочеш?» —
Запитали Якова.
«Що ви! Я шукаю дурня,
Щоб йому подякувать!»

В. ТИЩЕНКО.

м. Краснодон.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

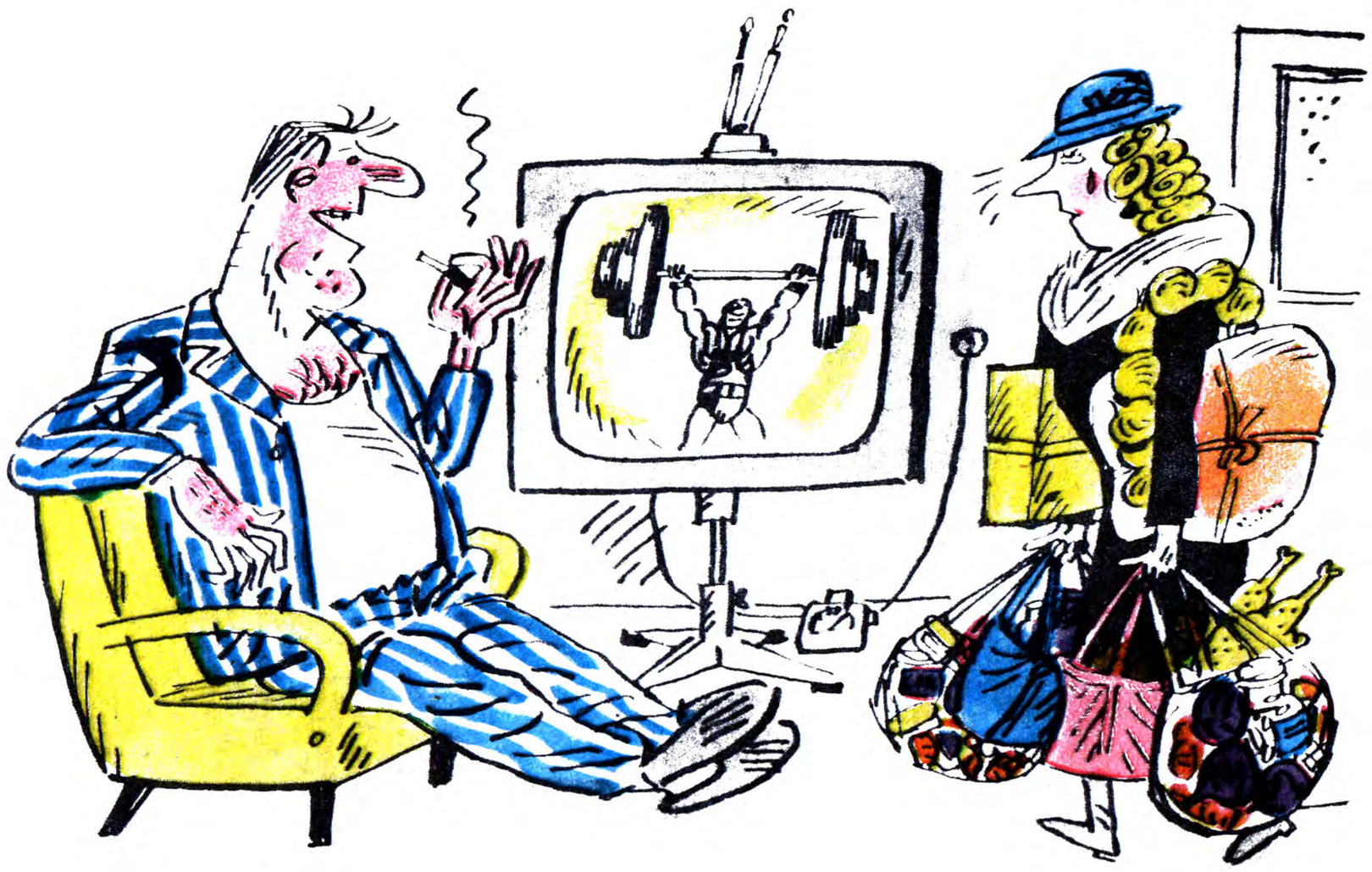

— Людські можливості невичерпні, Галю. Бачиш: знову рекорд!..

УКРАЇНА - ЄДИНА КРАЇНА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А де ж жінки?
— Як де? Стіл накривають.

З олівцем по Ворохті

Взагалі у Ворохту з олівцем нема чого їхати. У Ворохту слід їхати з мольбертом. Та ба, навіть і за його допомогою важко передати всю красу перлини Карпат.

Однак у Ворохту переважно їдуть не з мольбертом, а з рюкзаком за спиною чи з лижами на плечах, або з санаторною путівкою в кишені. До речі, між цими трьома категоріями гостей точаться безперервні дискусії. Перші твердять, що Ворохта — типовий туристичний центр, бо звідси найкращий шлях до таких карпатських вершин, як Хом'як, Синяк, Говерла, до мальовничих гірських озер. Другі запевняють, що Ворохта — це типовий спортивний центр, бо тут — найбільший у республіці лижний трамплін, де щороку відбуваються і всесоюзні, і міжнародні змагання. А треті, які на собі відчули благотворний вплив цілющого гірського повітря, стверджують, що Ворохта — типове курортне містечко.

Як на нас, то в цій суперечці усі мають рацію.

І от, приїхавши у Ворохту, ми побачили чудовий Будинок культури, неподалік — модерний курзал, кінотеатр, прекрасний готель, ще кілька курортних готелів, нову школу, спортивний зал із басейном для плавання, автозаправочну станцію, курортну поліклініку, нові будинки відпочинку, пансіонати...

Читачі, які також побували у Ворохті, цілком вірогідно, почнуть заперечувати: вони, мовляв, бачили у Ворохті лижний трамплін, бачили чотири санаторії, гарну турбазу, яка нещодавно збагатилася новим корпусом. Однак нічого з названого нами вони якось не помітили. А от ми все це, слово честі, бачили. На генеральному плані розвитку Ворохти, що його люб'язно показала нам голова виконкому селищної Ради Марія Василівна Тарас. І ми разом з нею раділи, що все це колись тут буде.

А поки що... А поки що у гостя, який приїжджає сюди, як оце ми, тобто самодіяльно, без курортної чи туристської путівки і не в складі лижної команди, мало шансів знайти місце в не дуже затишному й до того ж невеликому готелі. До речі, нещодавно навпроти нього було зведено гарну двоповерхову будову — гастроном і ресторан. Воно наче само собою напрошувалося надбудувати тут третій, а то ще й четвертий поверхи для готелю (як це зробили, наприклад, в Моршині та деяких інших курортних містечках). Напрошувалося, та, на жаль, чомусь не напросилося.

Надвечір у нас виникло природне бажання культурно відпочити, подивитися, скажімо, новий кінофільм. Але перший же зустрічний ворохтянин, трохи знітившись, пояснив, що кінотеатру в селищі нема, Будинку культури — також. А фільми періодично крутять у клубі лісокомбінату. Щоправда, клуб цей знаходиться за два кілометри від центру селища, до того ж не опалюється, тому взимку ворохтяни воліють дихати морозним повітрям просто на вулиці.

Відтак бажання іти в кіно зникло. Та фільм у наш час можна, звісно, й по телевізору подивитися.

— Не подивитесь, — пояснили нам.

— Чому? Невже у Ворохті нема телевізорів?

— Є! Десь із триста набереться. Але...

Але річ у тім, що Ворохта, як ми знаємо, влаштувалась у горах. А коли гори формували себе, то вони про майбутнє телебачення якось не подумали. І тепер, коли телехвилі випадково й пробиваються у Ворохту (та й у навколишні села), то з такими перешкодами, що розгледіти будь-що на екрані годі. Вихід є. І навіть відповідний проект є: слід звести на горі Магурі ретрансляційну вежу. Отож хочеться вірити, що будівництво її, заплановане на цей рік, буде здійснено.

— Кінотеатр і телевізор — то ще півбіди, — тлумачать ворохтяни. — А ціла біда — то наша школа.

Школа у двох приміщеннях, розташованих на солідній відстані одне від одного, що дає можливість учням робити під час уроків пробіжки. Одне приміщення — ще нічого, інше — зовсім не пристосоване. Воно, як той казав, хоч і зимне, зате темне.

Що й казати, Ворохта потребує серйозної допомоги, бо на кошти місцевого бюджету, як мовиться, не дуже розгуляєшся. Хоча, мусимо додати, бачили ми й сліди того, як тут іноді «розгулюють» місцеві кошти. Кілька років тому колишні керівники селищної Ради надумали побудувати міст через Прут. Вгатили в ріку кілька тисяч карбованців і раптом з'ясували, що цей міст зовсім ні до чого, бо поряд є інший.

А невдовзі вирішили звести масивний залізобетонний мур навколо лазні. І коли заклали фундамент та вмурували залізні стовпи, то запитали самі себе: «А навіщо навколо лазні мур?» Запитати запитали, а відповісти не змогли. Отож і це будівництво припинили, успішно закопавши в землю гроші з місцевого бюджету. До речі, коли я захотів викупатися в лазні, то виявилось, що вона вже кілька місяців не діє. У зв'язку з переходом її з відомства комунгоспу до відомства побуткомбінату. А чи є в Надвірнянському районі парна, де могли б попарити відомчих керівників, ми так і не дізналися.

Так і закінчили подорож по Ворохті з олівцем, маючи надію наступного разу приїхати сюди з мольбертом. Хоч і за його допомогою важко, повторюю, передати усю красу цієї перлини Карпат.

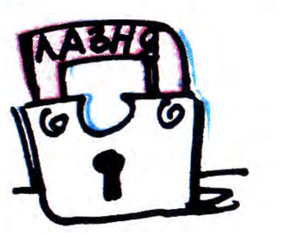

З олівцем подорожували, записували та малювали О. КРУКОВЕЦЬ і А. АРУТЮНЯНЦ.

Івано-Франківська область.

ЧИНОВНИКИ БЕЗ ВІЦМУНДИРІВ

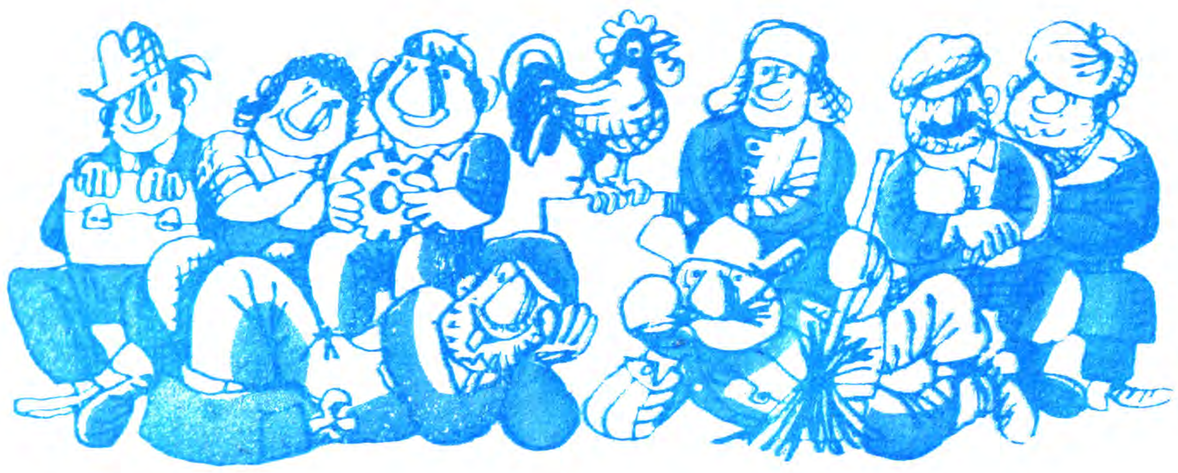

Слово «чиновник» дісталося нам у спадщину від минулого, від тих часів, коли існували пихаті статські й таємні радники, які самовдоволено носили свої віцмундири з блискучими гудзиками. Тепер, якщо когось чиновником називають, він не пишається, а зовсім навпаки.

Офіційні чиновники давно зникли. Слово залишилося.

Класичним взірцем чиновника можна вважати того півня, котрий, сказавши «кукуріку», додає:

— Ну, от. Я прокукурікав, а сонце може й не сходити. Це мене не обходить.

Правильно! Півня не обходить. На те він і півень. Поки сонце зійде, півень може і в горщику опинитися. Що з півня візьмеш?

А от люди...

Чиновниками ми звикли називати людей, які, сидячи за своїми письмовими столами, примудряються совати папірцями сюди й туди так, щоб жива справа стояла на місці. Буває, шалену діяльність розгортає чиновник, гори паперу списує, а діло — ні тпру, ні ну, ні кукуріку. Як у того півня, що за схід сонця не відповідає. Проте ж індивідуум, котрого ми нарекли чиновником, за щось та й відповідає? І за тую відповідальність зарплату акуратно отримує. Бо — при ділі. Хоч діла того щось не дуже видно.

А тепер давайте глянемо трохи глибше.

Давайте, громадяни, замислимось і проаналізуємо: чи тільки за письмовим столом у кабінеті можна знайти класичний тип чиновника?..

Спостерігаю я таку картину.

Осінь. Листя опадає з дерев. Вітер не-е-е-се його собі двором. Двірник двір підмітає. Байдуже так мітлою шурхає. І, уявіть собі, — проти вітру. Само собою, коефіцієнт корисної дії від такої роботи дорівнює нулеві та ще й з мінусом. Бо що він мітлою загребе, те вітер і розвіє. Але ж видимість роботи є? Є. Кажу йому:

— А ви, дядьку, за вітром метіть! Сам вітер вам допомагатиме.

Глипнув він на мене, як зла свекруха на невістку, мете далі проти вітру. Результатів, само собою — ні позаду, ні попереду.

То чиновник чи не чиновник отакий двірник?

Ну, листя — дрібниця, за день-два снігом його притрусить, ніхто й не розбере, підмітав двірник чи не підмітав. Та ось вам інший приклад.

Пре нивою комбайн самохідний. За кермом — комбайнер, хвацький такий хлопець. В кого язик повернеться чиновником його назвати? Коли це... Бригадир придивився і руками сплеснув:

— Що ж ти, сучий сину, робиш? У тебе ж половина зерна необмолоченого у солому летить!.. Кому така робота потрібна? Зупини комбайн, заглянь, що там у твоїй машинерії робиться...

Зупиняє, дивиться. А не зупинив би його бригадир, так би й далі полем ганяв. Бо — чиновник. Його діло прокукурікати...

Якось у Закарпатті мені один кооператор таке розповів:

— Бачите, ніяк магазину нового збудувати не можемо. А чому? А тому, що нам із каменю вигідно будувати. Каміння, хвалити бога, у Карпатах не дефіцит. І кар'єр під боком. Копійчане діло. Так ні ж! Якийсь чиновник нам проект спустив: скло, залізо, бетон. Акваріум, а не магазин. Ми б давно кам'яницю як дзвін двигонули, а тут — скла нема, заліза нема. Камінь є, проект є, магазину нема.

А чиновника те не обходить. Його діло кукурікнути. Ви за проект платіть, а що магазину нема — то не його печаль...

На одному заводі, в токарному цеху, мені кажуть:

— Бачите, точимо...

— Бачу. Гарно точите. Швидко.

— Еге. Йдемо з випередженням графіка, план перевиконуємо, премією в цілому і взагалі пахне, але те, що ми точимо, — до лампочки.

— До якої?

— До лампочки. Взагалі. Сталь не тої марки нам занарядили і деталям цим гріш ціна буде.

— То для чого ж точите?

— Сталь нам занарядили? Занарядили. От і точимо.

Один чиновник занарядив, інший чиновник точить. Обидва при ділі. Обидва кукурікають. А діла, а користі? Як із жаби вовни...

Асфальтують хлопці дорогу. Мороз аж тріщить. Самі ж кажуть:

— Від такого асфальтування користі, я-а-ак... Та що там казати!

— Для чого ж асфальтуєте?

— Нас поставили, ми й асфальтуємо. А як розмерзнеться, по-о-летить цей асфальт к бісовій мамі.

— То для чого ж ви...

— Та у начальства запитайте.

Питаю у «начальства». А воно як із кілочка:

— Фонди нам спущено, ми й освоюємо.

— А чи не могли б за тепла їх освоїти?

— Чому б не могли? Але — невигідно. У осінньо-зимовий період розцінки вищі. Та справа не лише в цьому. Нам сказали — ми й робимо.

А тепер знайди того, ким «сказано». Він одхреститься, він тобі очі видере. Скажи йому, що він і його підлеглі, всі як є, — чиновники, хоч і без віцмундирів, — від спростувань не одіб'єшся...

Кладуть хлопці піч. Цегла не вогнетривка.

— Що ви робите? Перекладати ж доведеться!

— То не безплатно ж? Перекладемо! Наше діло маленьке.

А скажи їм, що вони, коли розібратися, не працюють, не діло роблять, а, як чиновники у «присутственних місцях», години відбувають, посміються, а то й образяться:

— Які ми чиновники? Ми — роботяги. Чиновники з папірцями справу мають, а у нас цегла.

— Та не вогнетривка ж цегла!

— А то не наше діло!

...Везе дядько горох драбиняком...

Ні, це вже я, м'яко кажучи, перебільшив. Горох, коли він не у мішках, драбиняком не повезеш. Тут безтарка потрібна.

Але чиновник... Чиновник, коли за ним не приглянути, він і у драбиняк гороху насипле. Його діло — прокукурікати.

Може, ще приклади навести?

Думаю, громадяни шановні, що ви, довкола себе озирнувшись, і самі їх чимало познаходите.

Чиновник — явище багатолике...

Микола БІЛКУН.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

ЖИТІЄ СВЯТИХ І НЕЧЕСТИВИХ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— За чим там затримка!
— Старий десь учора ключі сп'яну посіяв!

Мал. Й. КОГАНА

Персональний казан.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

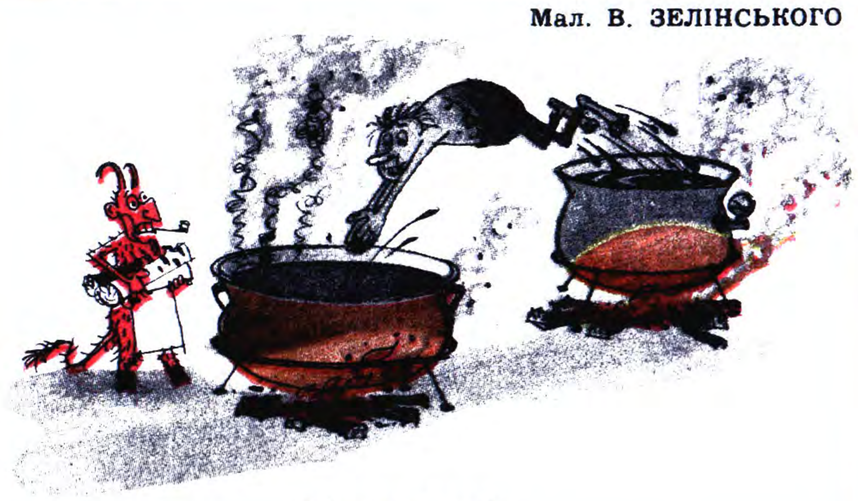

Літун у пеклі.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

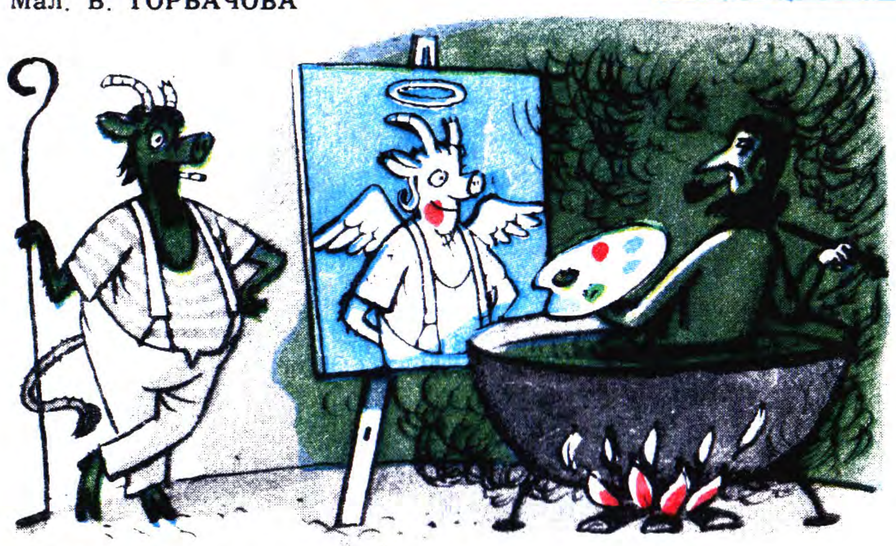

Без слів.

Мал. В. ПЕТРОВА

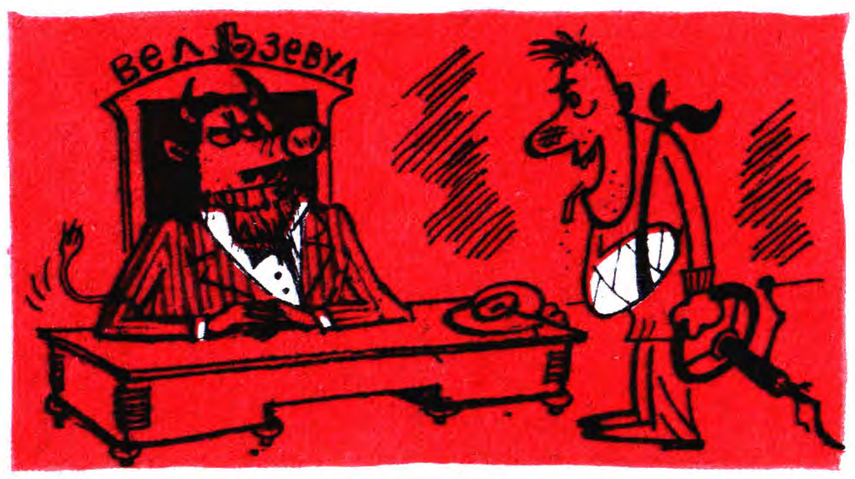

— Ну, так ви згодні бути моїм особистим шофером!
— А ви не з полохливих!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Вже середина зими, а ви й досі не опалюєте!
— А ви хіба раніше починали?!

СТРАШНИЙ СОН

ГУМОРЕСКА

Ну й сон мені вчора приснився. Досі до тями прийти не можу.

Приснилось мені, що гуляємо ми з дружиною по парку, настрій у нас відмінний. Відверто кажучи, рідко нам випадає ось так, просто по парку, прогулятися, бо дружина все зайнята домашніми справами.

Отже гуляємо ми собі, повітрям дихаємо, раптом, звідки не візьмись, виріс перед нами здоровенний парубійко — кремезний такий, плечистий, видно, важкоатлет. Став він навпроти, руки в боки і каже:

— Сподобалась мені твоя дівчина, хочу з нею прогулятися, про життя поговорити.

Я, звичайно, обурився, руками замахав. Певно, довго б я ще обурювався, але парубійко поклав мені правицю на плече, та так, що я одразу на кілька сантиметрів у землю увійшов.

— Бажаю пройтися з твоєю кралею, — каже, — і все тут!

— Та це ж не краля, а дружина моя!

— А довести можеш? Документи є?

— Ні... — кажу розгублено. — Тільки це моя законна дружина, щоб мені на цьому місці...

— Зараз перевіримо, — каже парубійко. — Ти, наприклад, знаєш, коли у твоєї дружини день народження?

— Авжеж, — відповідаю, — знаю — п'ятнадцятого квітня.

— Точно?

— Тьху ти, пригадав: п'ятнадцятого березня... чи травня. Точно пам'ятаю, що весною, — кажу я, перебираючи у пам'яті дні народження всіх своїх родичів.

— От бачиш, не знаєш, — відповів парубійко. — А коли ви розписалися, пам'ятаєш?

— Ще б пак, десятого червня, чи ні, одинадцятого, наші тоді ще з «Спартаком» грали або з «Торпедо», ні, з «Торпедо» п'ятнадцятого, а одинадцятого з «Кайратом».

— Ех ти! — сказав парубійко. І бачу, намірився забирати мою дружину.

— Та у мене ж син є, — кричу, — тобто дочка!

— А звуть же як? — усміхнувся парубійко.

— Галинка, тобто ні, Оксанка, ні, Оксанка — це у мого двоюрідного брата, а у мене Наталка...

Але парубійко вже не звертав на мене уваги. Взяв мою дружину під руку, і вони пішли по алеї...

Прокинувся я в холодному поті і, в чім був, на кухню побіг. Дружина, звичайно, вже там.

— Дай, — кажу їй, — свій паспорт.

— Навіщо тобі? — питає дружина, знімаючи борщ із плити.

— Потрібно мені!

Узяв я паспорт, дивлюсь — аж дружина моя восьмого березня народилась! Як же я такий день забути міг, адже минулого року саме восьмого березня «Реал» із «Сантосом» грав. І не дочка в мене, а син, Спартаком зовуть, народився саме в той день, як «Спартак» в півфінал УЄФА вийшов. І як це з голови вилетіло?!

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

м. Київ.

УКРАЇНА - ЄДИНА КРАЇНА

АСТРОНОМІЧНА НЕУВ'ЯЗОЧКА

«Шановна редакціє!

Пише тобі начальник будівельно-монтажного управління № 14 тресту «Житлобуд-1» комбінату «Харківжитлобуд» Зархі М. Р. Допоможи мені, редакціє, зв'язатися з яким-небудь академіком, членом-кореспондентом або, принаймні, доктором, котрі з астрономією обізнані і вивчають рух небесних тіл.

Справа ось в чому.

Глибоко і всебічно проаналізувавши виробничу діяльність підлеглої мені та інших будівельних організацій Харкова, я дійшов висновку, що наша сонячна система якось не так влаштована. Що саме в ній неправильно — чи Сонце не на тому місці стоїть, чи Земля навколо нього не по тій орбіті бігає, — сказати не можу, бо це не по моєму профілю. Ясно тільки одне: рік повинен тривати не триста шістдесят п'ять днів, а значно більше. Отож нехай астрономи зроблять відповідні перерахунки і про результати повідомлять організаціям, які планують і за виконання плану питають.

Перед тим, як писати, я радився зі своїми колегами. Ми ще остаточно не вирішили, куди саме доцільно притулити нові дні в календарі. Одні вважали, що треба грудень подовжити, бо всім відомо, яка в кінці року гарячка. Особисто ж я гадаю, що їх треба розподілити рівномірно по кварталах, адже горить не тільки річний план, а й план квартальний. Тільки слід зробити при цьому уточнення: якщо не використав тих додаткових днів, скажімо, у першому кварталі, їх плюсують до тих, що маєш на другий, і т. д. Дивись, на кінець року буде в запасі яких-небудь півтора-два тижні. Кожен керівник мого масштабу знає, що це таке.

Вигоди від цього очевидні.

По-перше, різко зменшиться кількість відстаючих підприємств і організацій. Не секрет, що при існуючій нині тривалості року переважна більшість із них не дотягує плану на нещасні десяті частки процента.

По-друге, буде можливість істотно оздоровити керівників такого масштабу, як я. Якби ви знали, яких нервів коштує мобілізація колективу на виконання протягом кількох днів того, чого не зробили за місяць!

Нарешті, по-третє, запровадження тривалішого року допоможе мені поліпшити свої моральні якості.

Уявіть собі таку ситуацію. Закінчується квартал, а моє управління виконує план лише на дев'яносто один процент. Компетентні люди знають, чим це пахне: у кращому випадку — ніяких моральних і матеріальних стимулів, у гіршому — оргвисновки. Я викликаю декого з підлеглих, ми гуртом обмірковуємо ситуацію і вирішуємо приписати на 170 тисяч невиконаних робіт на будівництві ферми для великої рогатої худоби радгоспу імені Червоної Армії. Цю суму приплюсовуємо до тієї, що вже освоїли, і маємо сто цілих і одну десяту процента плану.

Згоден: приписувати не зовсім гарно. Кажуть, про це навіть у відповідній статті Кримінального кодексу йдеться. Але ж я не для себе старався. З тих 3,9 тисячі карбованців, якими керівництво тресту преміювало нас за успішне освоєння коштів, особисто мені перепало лише кілька сотень.

Отже, виходить, для колективу я старався. І ще — про репутацію керівництва свого безпосереднього дбав. Знав же, що воно, керівництво, літрами п'є на ніч чорну каву, щоб краще думалося, а з дев'ятої ранку і до шостої години вечора гасає по підпорядкованих виробничих підрозділах, червоними від безсоння очима оглядає їх, вишукуючи приховані резерви. То чи міг я не зважити на таку самовідданість і відзвітувати, що провалив план? Не міг. Тому й жертвував своєю репутацією.

До речі, до наших керівників не тільки я один із такою повагою ставлюся. Й інші мої колеги по тресту берегли їхню нервову систему, не травмуючи неприємними звітами. Моральні втрати окуповувалися матеріально: за півтора року по тресту виплачено майже десять тисяч карбованців премій.

А от якби я знав, що в запасі у мене є ще кілька днів, то, звісно, не став би конфліктувати із законом. Навіть заради керівництва.

З усією відповідальністю заявляю, що подовжений рік позитивно вплинув би й на якість будівельних робіт. Я, наприклад, в останні дні року прямо-таки завалюю роботою членів державних комісій, які приймають від мене готові об'єкти. В цей період особа моя, як правило, роздвоюється. Так було, скажімо, в кінці 1972 року.

«Як ти можеш здавати житловий будинок № 17 заводові санітарно-технічного устаткування, знаючи, що в ньому на 14 тисяч карбованців недоробок?— обурюється моє перше Я.— Люди тобі за це спасибі не скажуть».

«Плюнь на те спасибі! — радить моє друге Я. — Пам'ятай, що цей об'єкт за планом ти повинен завершити у четвертому кварталі. Не зіпхнеш його — плакала премія, керівництво пальцем показуватиме і негативно при цьому висловлюватиметься».

І я, плюнувши на людське «спасибі», зіпхнув. Після цього веселі, життєрадісні голоси будівельників чулися у будинку № 17 аж до третього кварталу 1973 року.

«Як ти можеш?...» — обурювалося перше Я, коли я демонстрував перед членами приймальної комісії обізнаність із правилами хорошого тону, умовляючи прийняти в експлуатацію їдальню № 108.

«Плюнь!» — порадило друге Я. І я плюнув удруге. Потім — утретє, коли приймали Будинок побуту по вулиці Свердлова, учетверте—спихаючи магазин по вулиці Дерев'янка, уп'яте... Втім, перелічувати об'єкти не варто, бо не це головне. Суть у тім, що я змушений був плювати, бо часу мав в обріз. А потім уже місяцями усували недоробки.

Отож підшукай, редакціє, таке наукове світило, яке б усунуло цю астрономічну неув'язочку. Ми тоді зможемо спати спокійно».

Лист М. Р. ЗАРХІ
до друку підготував В. БОНДАРЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У читачів, які знайомилися з фактами, викладеними у фейлетоні «Сами непорозуміння» («Перець» № 21 за 1973 рік), також виникали певні непорозуміння. Особливо в тому місці, де йшлося про Віталія Вікторовича Савченка. Справді, чоловік не працює, а живе на широку ногу: має у Літині, по вулиці Радянській, 47, квартиру, а в провулку Ватутіна — шикарну дачу, яка офіційно іменується художньою майстернею.

Ясність у це питання вніс перший заступник голови Вінницького облвиконкому М. Туник. Він повідомив редакцію, що Літинський райвиконком 11 січня 1974 року відмінив своє рішення від 17 липня 1972 року «Про виділення земельної ділянки громадянинові Савченку Віталію Вікторовичу під будівництво художньої майстерні» як протизаконне. Райвиконком звернувся до народного суду з позовом про безкоштовне вилучення у Савченка В. В. незаконно збудованого ним приміщення із зарахуванням його до місцевого фонду.

Дика свиня.

УКРАИНА - ЕДИНАЯ СТРАНА

Березневі усмішки

У дівчини все повинно бути природним — і шиньйон, і помада, і накладні вії.

Мала цікавий профіль роботи — водила хлопців за ніс.

Летів на крилах кохання — від аліментів.

Для жінки уміння красиво одягатися — це мистецтво, яке потребує чоловічих жертв.

Заглянула чоловікові в душу — і побачила там сховані преміальні.

— Я підвищую свій рівень! — сказав чоловік, сівши на шию дружині.

Олег СЕІН.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Звільнити хочете? Звільняйте, але де ви тоді знайдете об'єкта для критики?

МАНДРИ заморської курки

Яким побитом вона потрапила в Суми — невідомо. Чи то літаком, чи пароплавом, чи сама прилетіла — не знаємо, та це й не так важливо. Важливо те, що вона — заморська.

Тільки от чудасія: як уже вона не кудкудакала, як не намагалась привернути до себе увагу — ніхто на неї й бровою не вів. Сиділа вона, сиділа в обласному центрі, нудилась, нудилась без роботи, а тоді й попросилася:

— Пошліть мене у колгосп! Може, хоч там у пригоді стану. Може, хоч на птахоферміпринесу якусь користь.

— А й справді,— сказали сумчани.

Запакували курку і послали в колгосп імені Свердлова Шосткинського району. Накладною оплатою. Прибула вона на периферію, обтрусилася й каже:

— Прийміть на птахоферму. Не об'їм уже ж ваших зозулястих.

— А яйця несеш?

— Ні...

— Ну, то навіщо ти нам? Забирайся собі, звідки прийшла.

І назад в обласний центр відправили.

А в редакцію написали лист отакого змісту:

«Друже Перче! Допоможи нам позбутися потоку непотрібної літератури, яку безперервно надсилає нам Сумський обласний бібколектор, хоча заявок на неї ми й не даємо. Останнього разу, наприклад, ми одержали 26 книжок і брошур, серед яких виявились, приміром, такі, як «Теорема о счастье», **«Заморская курица»**, «Сила слова і прикладу», «Небо над трибунами», «Бережись автомобіля», «Снежный обвал», «Из волны карнавала» та інша аж ніяк не сільськогосподарського ухилу література. Були серед них, правда, й потрібні нам підручники — це: «Основы экономики» та «Основы экономических знаний», але ми їх бібколекторові не замовляли, бо давно вже купили у книгарні для свого гуртка економічного навчання.

Часто ми відмовляємося від подібних «подарунків», і тоді в бібколекторі кожного разу загортають їх в нову упаковку і знову надсилають у колгосп. І такі, Перче, сюрпризи Сумський бібколектор влаштовує не тільки нашому, а й багатьом іншим господарствам області.

Економіст колгоспу П. КОЛОТУША».

Не щастить, як бачите, «Заморской курице»! Літає вона, бідна, літає від облцентру на периферію й назад — і ніяк не знайде собі затишного сідала. А десь же, мабуть, зустріли б її з великою радістю. Тільки ж не винна горопашна курка, що ніяк не надибає потрібного адресата: вона ж, як уже говорилося,— заморська, місцевої географії не вивчала...

В. БОЙКО.

НЕ ВГОДИВ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Я бачу, як захочеш, то можеш добре вчитися!..

Чарівниця

ГУМОРЕСКА

Я під'їжджав усе ближче і ближче, а чорна цятка на засніженому шосе все більшала й більшала. Не зчувся, як вона й у людину витворилася. Тепер уже добре бачив, як струнка дівчина, зодягнена у все чорне, піднесла руку. Я зупинився.

— Підвезете? — блиснула чорними очима і лукаво повела густою, теж чорною, бровою.

— А чому ж би... Хоч, правда, трохи лячно отаких підвозити...

Вона зручно всілася і, лише коли рушив з місця, перепитала:

— Яких — «отаких»?

— Та таких чорних циганок. Може, ще й ворожити вмієте?

— А чому ж би... Можу сказати, що ви одружений, дружина ваша білява тоненька жіночка, хоч народила вам уже двох синів...

Я пригальмував і пильно оглянув її. Ні,

не може вона мене звідкись знати. І я її теж ніколи ніде не бачив.

— Білява... Тепер кожна друга білява. А що ви ще можете сказати про мене?

— Неприємності... Неприємності чекають вас. От дружите ви з одним чорнявим чоловіком, часто буваєте разом... Чи не здогадуєтесь, хто це може бути?

— Ну, друг мій. І що з того?..

— Так ось через оте товаришування важко занедужаєте. До речі, у друга вашого вже теж зі здоров'ям не те... Ви буваєте з ним у велелюдних місцях. Правду кажу?..

— Ну, буваємо, — притакнув я. — Іноді в чайну заходимо...

— Ні, зморшки на переніссі говорять про тяжкий випадок з вами в якомусь іншому місці, де дуже багато людей збирається.

— Тоді на стадіоні, — на мить зрадів я розгадці і тут же занепокоївся: — А що ж там зі мною трапиться?

Розізлився я — і на себе за легковір'я, і на неї за такі пророцтва. «Якась непевна особа, — думав собі. — Якби не зима і не посеред поля, — викинув би геть із кабіни. А то свердлить душу чорними очима, як п'явками. Хоч таки наче правду каже».

— Кажу: тяжкий випадок, після цього — лікарня і таке інше.

— Ех, усе те байки, — хотів сказати це легко, та несподівано сам відчув тривогу в голосі.

Супутниця попросила ще показати їй долоню. Я завагався, але таки простягнув розчепірену правицю. І при цьому знову відчув двоїстість: хотів почути, що вона скаже, водночас дуже великим було бажання позбутися її. Вона ж зосереджено оглядала мою долоню.

— У дорозі ви часто буваєте з однією чорнявою жінкою.

— Ну, деколи підвезу. То й що з того?

— А те, що через неї — у казенний дім потрапите...

Цього ж дня у передвечірню пору, як і завжди, прийшов до нас Грицько. Не встигла моя Леся відвернутися — він мені вже знаки подає, мовляв, пішли... Я уже хотів йому, як завжди раніше, по-змовницькому підморгнути, та враз... передумав. Так, передумав. Дуже мені треба ото йти з ним вештатися по чайних, здоров'я своє марнувати.

Грицько ще кілька вечорів здивовано стенав плечима у нашій хаті. А потім надіслав мені записку: «Чи здурів ти, боронь боже, зовсім, чи тобі хтось щось поробив?» Я відповів йому теж письмово: «Дуже мені треба через горілку нажити собі хворобу або на стадіоні дихати курявою, а там, диви, ще хтось у болільницькому запалі пляшку об голову розіб'є».

...Я запримітив її здаля: Марійка — ота, що з чоловіком розлучилася і приїхала на нашу околицю до матері, ота, котру я вже не раз підвозив, — стояла обіч дороги і грайливо помахувала рукою. Я хотів було зупинитися, та враз... передумав. Так, передумав. Дуже мені треба ото підвозити її, слухати всякі теревені, а там, диви, ще й наїхати на когось...

А у неділю ми йшли в місто, на дитячу залізницю. На шиї у мене сидів Андрійко. Леся міцно тримала нашого веселуна Юрася і задоволено спиралася на мою руку. Аж ось — перед нами десь узялася ота, чарівниця подорожня, що колись мені ворожила. Я вдруге здригнувся, коли вони з Лесею мило привіталися, мов старі знайомі.

— Що за така? — з натужною байдужістю запитав у дружини.

— Хіба не знаєш? Це ж нашої Мартинихи дочка така вигналась. Правда ж, гарна? Чи не пізнав?

— Нічого собі... гарна... — погодився я.

Євгенія БОЖИК.

м. Львів.

КРИХТИ

Коли вибирав подарунок для дружини, в нього розбігалися очі. Стільки чарівних продавщиць!

Він значно розвантажив свою дружину. Замість неї теревенив з сусідками.

М. ЛУР'Є.

Мал. Й. КОГАНА

— А на штани вашого одрізу, на жаль, не вистачило...

«Гей, хукнем!»

Діалектологічна експедиція Черкаського педінституту, що записувала діалекти в Корсунь-Шевченківському районі, натрапила на цікаву знахідку. У селі Сидорівка майже всі мешканці співали якусь дивну пісню «Гей, хукнем!»

Унікальна пісня зацікавила членів експедиції. Що б то не стало вони вирішили встановити, з якого джерела пісня випливла?

— Уперше її заспівали у нашій тракторній майстерні,— не без гордості повідомив голова колгоспу імені Горького М. В. Гнатенко.— Ще чотири роки тому. Ще при головуванні В. Г. Тесленка. І при мені вже два роки «хукають».

Що спричинилось до виникнення пісні, голова так і не пояснив.

І члени експедиції вирішили завітати до колгоспної тракторної майстерні. Пробились через снігові замети, відчинили двері, а звідтіля на них вдарило собачим холодом. Трактористи, що ремонтували машини, хукали то на руки, то на деталі.

— З отого й почалося,— пояснили вони гостям.— А причина всьому — труба. Не та, на якій грають. А та, що мала б тягнутися від парового котла до батарей. Чотири роки тому котел вмонтували. І чотири роки правління колгоспу не може знайти труби. Ото й зогріваємось хуканням...

Члени експедиції відзначили, що правління колгоспу вміло, одним пострілом вбиває двох зайців: і трактори ремонтує, і самодіяльність піднімає. І зауважили, що це обов'язково хтось колись оцінить.

О. ОЗЕРЕНКО.

Вдався в батька

Завітав учитель в хату
Гната Пацюка
Та й почав йому казати
Про його Грицька.

— Що то стало з вашим
сином?
Він почав курить!
Та й слівце, бува, підкине —
Сором повторить...

Зайнялося серце в Гната —
Лютість розпіка.
— Лобуряко, йди до хати! —
Кличе він Грицька.

Ах ти ж бісова потворо!
Іч — який лопух!
Я за лайки тії скоро
Виб'ю з тебе дух!

Будеш губу розпускати,
Йолопе тупий,
Нажену ік чорту з хати,
Грім тебе побий!..

Що з Грицька було питати?!
Вчитель все простив,
Бо не так той син, як тато,
Губу розпустив...

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав
на Хмельниччині.

БУЛО Б ДЕСЯТЬ

— Скільки років тобі зараз? —
Запитав Олег у Васі.
— Було б десять, та два роки
Я просидів... в другім класі!

Володимир КЛЕНЦ.

У ПЕРШОМУ КЛАСІ

— Петрику, читай урок.
— Я буквар забув.
— То візьми у товариша.
— Я з чужого читати не вмію.

Ф. САРАБУН.

РЕВА

Лиш проснеться Галочка —
І одразу в реви:
«Черевички, платтячко —
Де ви? де ви? де ви?»
Лиш устане з ліжечка —
І одразу в сльози:
«Де рожевий бантик мій?» —
Ходить і голосить.
І не знає Галочка,
Що від реву-галасу
Одяг весь і речі всі
З ляку поховалися —
Черевички, платтячко,
Бантичок рожевий...
Так-бо їм не хочеться
Потраплять до реви...

Володимир ДАРДА.

●

ВЕСЕЛИЙ ГОРОД

ВЕЛИКИЙ ЗНАВЕЦЬ

— Слухай, соняху високий, —
Проказав буряк ізбоку,—
Глянь, отам, де клена віти,
Вже й кінець, напевно, світу?

Сонях каже: — Це не так...
Ну й наївний ти, буряк!
Підрости й збагнеш, дитино:
Кінець світу — ген за тином!

ПОЗАЗДРИЛА

Говорила цибулина
Раз якось до картоплини:
— Я весь час гадаю-мрію
І ніяк не зрозумію —
Чим ту моркву поливають,
Що солодкою зростає?

Як на мене ллють водою,
То й зростаю я гіркою.
Ти, моя подружко, теж
Несолодкою ростеш.

Мабуть, моркву ту патлату
Поливають лимонадом!

Емілія САТАЛКІНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

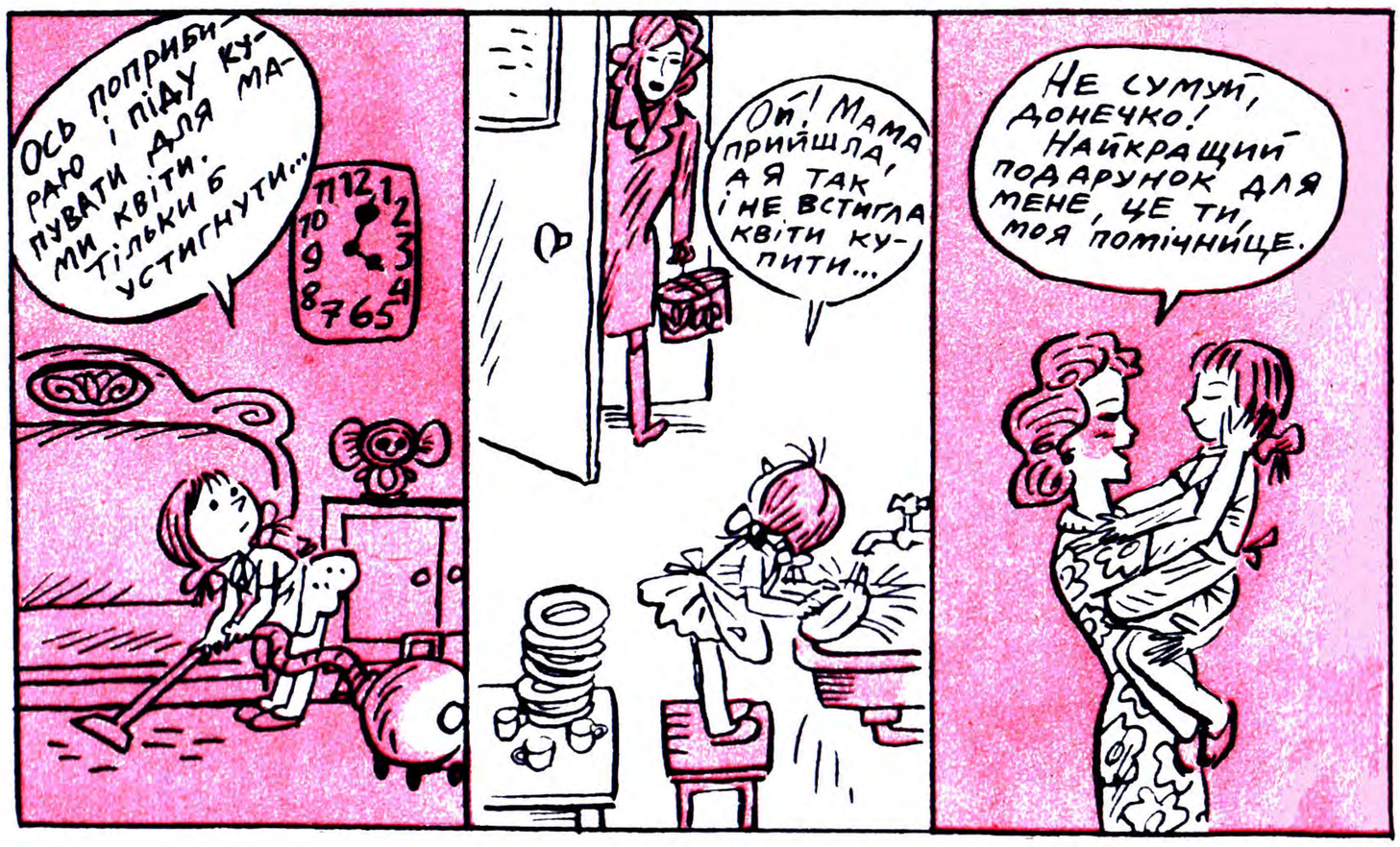

ЯК ВИБИРАЛИ КАШКЕТ

Татусь узяв Толика за руку, і вони пішли до центрального універмагу.

— Тату, не забудьмо купити мені кашкета, — нагадав Толик.

— Ходімо поміряємо, — згодився татусь.

Довго вибирали вони кашкет.

— Оцей підійде? — питає тато.

— Ні, треба брати більший.

— Навіщо? — перепитав тато. — Адже цей якраз по тобі.

— Е, ні, — пояснив Толя. — А якщо я наб'ю гулю на лобі? Тоді кашкет не налізе на голову.

Ігор СІЧОВИК.

ПОДІЛИВ

Бабуся принесла з ярмарку п'ять великих яблук. Дала онукові і сказала, щоб він поділив їх порівну з маленькою Оксанкою.

— Ану покажи, як ти це зробиш?

— А отак, — сказав Петрик та схопив найбільше яблуко і швидко почав гризти його.

— Петрику, — сплеснула руками бабуся, — куди ж це годиться?! Я ж казала порівну із Оксанкою поділитися.

— А я й ділюся, — відказав Петрик. — Для того, щоб залишилося порівну, треба спершу одно яблуко з'їсти.

Федір НИКИФОРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

УКРАЇНА - ЄДИНА КРАЇНА

ЗООАФОРИЗМИ

— Бігати вчуся! — хвалився Заєць, утікаючи від Гончаків.

Хто йде за отарою — своєї стежки не протопче.

Не підганяйте мавп виходити в люди.

Про Ізжака не скажеш: «Живе в Христа за пазухою».

Звідкіля в чорнило потрапляє часом гадюча отрута?

Піддослідних шанують після смерті.

Зроби Лисицю навіть Носорогом — однаково Курей душитиме.

Риб'ячі забави — ставати кісткою поперек горла.

Микола ПОЛОТАЙ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

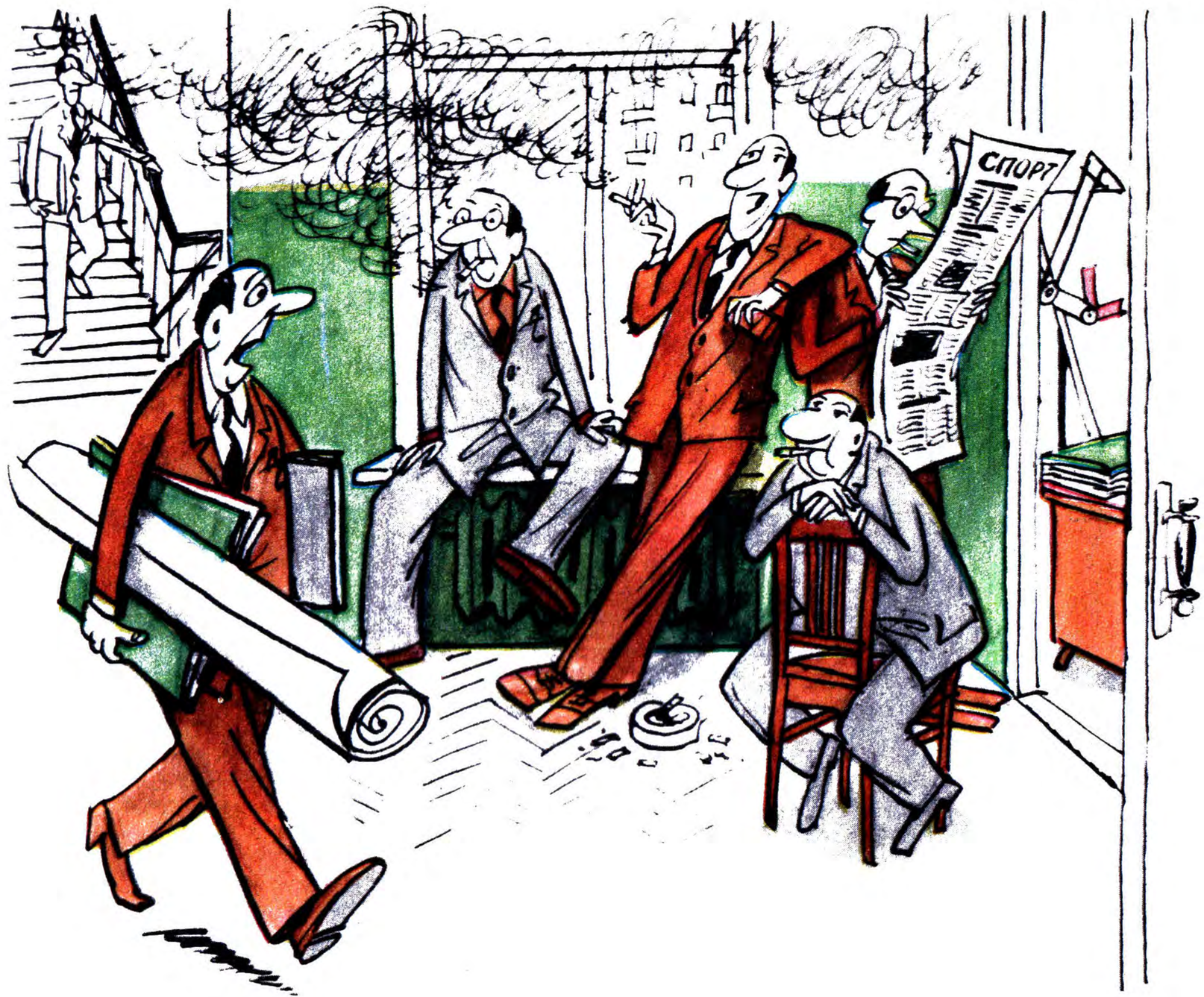

— Чого це ви тут цілими днями сидите?
— Думаємо, як би продуктивність праці підвищити...

РОЛАНД І МОНТАНА

ВІЧНА ІСТОРІЯ

Він лише раз побачив її і одразу ж зрозумів, що без неї йому не буде життя.

— О Монтано! — вигукнув він, опускаючись перед нею на одне коліно. — Я все віддам, аби ти була моєю!

— Фе, яка дурниця! — легковажно засміялась вона. — Навіщо мені бідний рицар?

Принижений Роланд скочив на свого вірного Посерванта й зник у невідомому напрямку. Три роки про нього не було чути, а на четвертий якраз перед великоднем він прискакав у супроводі великого каравану й кинув до ніг Монтани сімнадцять мішків із монетами.

— Ось! — гордо мовив він. — Ці монети я захопив у жорстоких битвах із сарацинами за гроб господній. Бачиш, я тепер багатий. Будь моєю, Монтано!

І він, опустившись на коліна, благально простягнув до неї руки.

— Фе, що за нісенітниці ти верзеш! — легковажно сказала Монтана. — На біса мені багатство, коли ти темний і неосвічений? Поки ти ганявся за сарацинами, мені запропонував руку достойний із достойних рицар дон Педро з Карселони. Але я навіть йому відмовила. Мені потрібен розумний, високоосвічений чоловік.

Ображений Роланд скочив на свого вірного Посерванта і зник у невідомому напрямку.

П'ять років про нього не було ні слуху ні духу, а в середу якраз перед різдвом він прискакав у супроводі трьох типів у темних плащах із низько насунутими на очі каптурами.

— Ось! — він гордо кинув до ніг красуні Монтани стос паперів. — Я пізнав усі науки світу. Ні на землі, ні під землею, ні під водою, ні у небі немає віднині для мене таємниць. Усе мені ясно і всяка твар розуміє мене. Я досягнув вершин в алхімії, астрології та інженерній справі. Ось патенти на відкриття супутників Марса, на винайдення пороху, компаса, атомного підводного човна та швейної машини. Тепер мене ще не розуміють, але в майбутньому усі дивуватимуться моїй геніальності. Оці рицарі, — він показав на трьох похмурих типів у насунутих на очі каптурах, — охороняють мою скромну геніальність. Будь моєю, о Монтано!

— Фе, — легковажно пирхнула Монтана. — Що може бути нуднішим, ніж учений чоловік? Я б давно могла вийти заміж за дона Фредеріка — ученого мужа та герцога. Але я дала обітницю вийти тільки за короля.

Розгніваний Роланд скочив на вірного Посерванта і зник у невідомому напрямку. Два тижні від нього не було вістей, а в п'ятницю під стінами замку Монтани зупинився багатий королівський почт.

Молодий король Роланд Перший вискочив із карети, став на одне коліно й гаряче промовив:

— Ось я й король, Монтано! Будь моєю!

Монтана простягла йому лебедину руку, і все закінчилося благополучно. Жили вони щасливо, були у них діти й онуки...

І лише коли Роланд затримувався за кухлем елю в корчмі «Біля трьох лілей», Монтана топала ногами й кричала:

— Знову на нараді затримався?!

І незмінно зітхала:

— Чому ж я не вийшла за дона Паскуаля? Про його вірність та домосідство уже давно ходять легенди...

* * *

Коли я прочитав дружині це оповідання, вона презирливо пирхнула і сказала:

— Ти правий. Я шкодую, що не вийшла заміж за Вітю Колоска. Він, принаймні, уже кандидат наук і до того ж не складає пасквілів на жінок...

Олександр САЛЕНКО.

м. Херсон.

Цього разу засідання клубу губителів природи проходило як ніколи бурхливо. Хоч на порядку денному стояло одне питання: «Прийом у члени клубу свиней Кругликівського підсобного господарства Києво-Святошинського району».

Деякі оратори висловили думку, що свині недостойні бути членами такого поважного клубу.

Інші заперечили:

— Як це недостойні? А хто запаскудив річку Сіверку і ставок, що на ній?

— Е, дорогі, — стояли на своєму їхні опоненти. — У цьому заслуга того, хто гноївку у воду випускає. Зокрема, директора господарства А. Я. Адаменка...

До пізньої ночі не могли дійти згоди. Наприкінці вирішили: звернутися до директора тресту підсобних господарств головного управління торгівлі М. П. Харахаша, щоб дав на претендентів характеристики.

УКРАИНА - ЕДИНАЯ СТРАНА

Безпардонне і закордонне

Примчалася із товкучки захекана Люся.
— Що з тобою скоїлося? — спитала бабуся.
— Та нічого не скоїлось, бабусенько мила.
В мене радість. Гляньте, куртку імпортну купила.
Певно якийсь іноземець продавав ці речі,
Бо сказав мені «О' кей» і потряс за плечі.
Що то значить закордонне: аж сяє підкладка,
Кожний гудзик виблискує, є запасна латка.
Синій комір із нейлону. На мені — як влита...
Чому ж у нас не навчаться отак гарно шити?
Гляньте, як пасує куртка до моєї блузи.
Ой чудово! Ой прекрасно! Молодці, французи!
В цю хвилину до кімнати завітала мати,
Стала імпортну покупку й вона розглядати.
Потім мовила до Люсі: — Кошеня ти темне,
Прославляєш на всю хату усе іноземне.
Тільки що ж ти базікаєш? Подивись на комір,
Ось на ньому ж написано: «Місцевпром. Житомир».
— Справді фірма житомирська,— промимрила Люся,—
Коли так, то нехай носить цю куртку бабуся.

* * *

Є поміж нас ще не одне таке безпардонне,
Яке гудить усе своє й хвалить закордонне.

Петро СИВОЛАП.

м. Кіровоград.

Виставка ширнетреба

СПРОСТУВАННЯ НОВОСЕЛЬЦЯ

Я, житель нового будинку, не розумію, чому мої сусіди одностайно скаржаться на замки-засувки, виготовлені у Дніпропетровську. Їм, бачите, не подобається, що замок зразу не одмикається. А, може, це так задумано! Може, на заводі так дбають про те, щоб кожний, одмикаючи замок, трохи фізично попрацював. П'ять хвилин молотком поб'єш, десять — викруткою покрутиш, дивись — і своєрідну фіззарядку зробиш. А це людині на користь.

О. Х. АНЕМІЙЧЕНКО.

КАБЛУК У ТРЬОХ ВИМІРАХ

Нині модельєри-взуттєвики сперечаються, якими робити каблуки. Одні пропонують дуже високі, інші — не дуже. На Бердянській взуттєвій фабриці вирішили пристати одночасно на обидві пропозиції. Каблук лівого чобота вони роблять дуже високий, а правого — не дуже. А якщо подивитися на чоботи ззаду, то каблуків зовсім не видно. Бо задники нависають над каблуками аж до землі.

УСЕ Ж ТАКИ — УВАГА

Якщо чоловік піднесе вам з нагоди жіночого свята букет штучних троянд виробництва Березівського промкомбінату, що на Одещині, не викидайте їх одразу на смітник. По-перше, цим ви засмутите чоловіка: усе ж таки увагу виявив, гроші витратив! А, по-друге, цей букет, незважаючи на страхітливий вигляд, може правити за віник.

ЗАМІСТЬ НОЖІВ

Відомо, що ножа в їдальні годі й шукати. Хочеш — рви шніцель руками, хочеш — кусай з усіх боків. То вже діло хазяйське. При цьому адміністрація закладів громадського харчування наполягає на тому, що ніж клієнтові «не належить». Відвідувачі протестують, скарги пишуть.

На Кам'янець-Подільському металоштампувальному заводі Хмельницької області пожаліли відвідувачів. І виготовили 85 тисяч ложок з такими загостреними черпаками, що ними не тільки шніцель, навіть власний язик порізати можна.

Народні усмішки

ТОНКИЙ НАТЯК

В овочевій крамниці зібралась чимала черга за помідорами. До парубійка, який стояв другим, підходить бабуся і просить:

— Молодий чоловіче, пропустіть мене без черги, будь ласка. Мені треба кілька бурячків для борщу купити.

— Станьте у чергу! — сердито відповів той. — Нема тепер дурних, поженилися.

— Ох, пробачте, — зітхнула бабуся. — Я думала, що ви холостяк.

Надіслав І. БІЛОУС з м. Львова.

ЗЛЯКАВ

Один генерал царської армії, проходячи повз низенького солдата, подумав: «Який малий... Мабуть, боягуз. Ану ж перевірю». Та зненацька як крикне тому на вухо:

— Гав-гав!

А солдат, не розгубившись, як затопить генералові у пику:

— Пішов геть, псюго!..

ДОБАЛАКАВСЯ

До однієї жінки зачастив дяк.

Якось приходить він, аж і чоловік вдома. Сидять вони, обідають, і синок невеликий коло них. От дяк говорить хлопцеві:

— Поцілуй мене, хлопче, я тобі доброго гостинця приніс.

А батько:

— Не цілуй, синку, дяка, бо й у тебе така борода виросте, як у нього.

— Оце вже, тату, неправда, — каже син. — Мати щодня з дяком цілується, а борода в неї й не виросла.

Надіслав І. ТКАЧ з м. Полтави.

●

ЧОКНУТИЙ

(Розповідь Нінки)

ГУМОРЕСКА

Валюхо! Ти мого Васька не бачила? Учора, хам, стусонув мене під бік і сказав, що чхати на мене хотів. Я, правда, теж у боргу не залишилась. А що далі було! Кіно та й годі. Заходжу в автобус. Тіснота. Тиснуть з усіх боків. Коли чую:

— Сідайте, будь ласка.

Дивлюсь, звільняє місце якийсь очкарик. Хлюпнулась я на сидіння, а він очей з мене не зводить.

— Тобі куди? — питаю.

Почервонів він, як шістнадцятка.

— До парку, — тихо так відповідає.

— Виходить, нам по дорозі, — кажу. — Я проведу тебе, хочеш?

Він тільки очі опускає. Невинно так. Цнотливо.

На зупинці я першою вистрибую з автобуса і чекаю. Нарешті, з'являється і цей чувак, пропустивши поперед себе усіх пенсіонерів.

— Ну, пішли, — кажу.

— Куди? — питає.

— Як куди? Перехилимо за знайомство!

— Що ви, — ще дужче червоніє він. — Я не п'ю.

— Так я ж ставлю! — пояснюю. — Чого комизишся?

— Спасибі, — ніяковіє.— Краще я вас почастую.

Зрозумів, думаю, нарешті, телепень. Подає він мені морозиво. Поморщилась я. З'їла те ескімо і питаю:

— Значить, бацати сухими підемо?

Витріщився на мене, людської мови не розуміє.

— Ну, на танці без тонусу підемо? — уточнюю.

— Вибачте, — каже, — я не вмію танцювати.

— Як це не вмієш? — хапаю я його за барки. — Навіщо ж ти мені голову морочив? А ще культурний! В окулярах!

— Заспокойтесь, будь ласка, — просить. — Хочете, я вам вірші прочитаю.

— Пушкіна? — ерудицію показую.

— Ні, — каже. — Свої.

— Валяй, — кажу, — валяй. А я піду...

— Зачекайте, — благає він. — Я... я... цілий рік в автобусі з вами їжджу, а ви... ви не помічаєте... І вірші про вас...

— Гаразд, читай, — погоджуюсь я, дружньо ляскаючи його по плечу. І в цей самий момент бачу свого Васька.

— Що за піжон? — сплюнув крізь зуби Васько. Пустив очкарику в очі дим від цигарки. Примружився: — Ану пішли, поговоримо...

— Слухаю вас, — каже очкарик і зразу ж падає від класного ляпаса. А ми з Васьком ідемо на танці... Вмерти можна!

А сьогодні в автобусі знову підкрадається до мене цей очкастий кадр і тихенько так:

— Жити, — каже, — без вас не можу... Ведіть мене до загсу.

— Ану дихни, — кажу.

Чудасія! Абсолютно тверезий. І про загс. Кіно та й годі! А може, він чокнутий, га, Валюхо? Ти мого Васька не бачила?

Юрій ЦАРИК.

м. Конотоп Сумської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Адміністрація «Виставки ширнетреба» у «Перці» № 21 за 1973 рік дала об'яву, що вона «міняє дві тисячі соковижималок виробництва Харківського заводу «Електроважмаш» на звичайні тертки». Ясна річ, що путньої соковижималки ніхто б не міняв на примітивну тертку.

Такої думки і голова Харківського міського комітету народного контролю т. Червяков. Тож він і повідомив редакцію, що управління державного нагляду за стандартами інституту метрології перевірило якість згаданих соковижималок. Матеріали перевірки передані у міську прокуратуру для вжиття необхідних заходів щодо поліпшення якості соковижималок, які виробляє завод «Електроважмаш».

ЗАМОРСЬКА ПОСМІТЮХА

Трапляються ще такі заморські туристи, які проходять мимо наших досягнень, вишукуючи для фотографування лише недоліки, милуючися старими руїнами, звалищами та смітниками...

(Із газет).

Проглянувши ще раз туристський
проспект,
Націлює камеру влучно й майстерно
(Неначе колись — чи ж не так?! —
кулемет),
Виходить з готелю на світлий проспект:
Якби ж то росли тут не рожі, а терни!..

Якби ж тут стирчали густі будяки,
А вуличка в'юнилась криво і п'яно
І сумно хилились убогі хатки,
І ятрились людям незгоєні рани!.. —

Тоді б він відзняв пречудовий сюжет,
Тоді б утішався:
приїхав не марно!..
Сіяє вогнями широкий проспект:
Аптеки, салони, кав'ярні, книгарні.

Вирує, клекоче невтримний потік:
Веселі, замріяні, впевнені лиця!
Один лиш нахмурений — цей чоловік,
Що марив нещастям чужим поживиться.

Вирує проспект, мов барвиста ріка:
Травневі розливисті, сріблені тони!
А він заповзято шука... смітника,
І з люті від нашого щастя холоне:

Від світлих споруд, від просторих цехів,
Від наших пісень у лункій високості,
Від нашого сміху із тих диваків,
Що в гості летять шаленіти від злості.

Для нього прокльоном добро і краса,
І дух весняний, що довкола буяє, —
І камера каменем з шиї звиса,
Коли він під вечір в готель повертає...

Микола ПЕТРЕНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Дама серця.

І СМІХ, І ГРІХ

Під час одного «конкурсу ерудитів» у місті Уілтоні (штат Коннектікут, США) учасникам запропонували відповісти на таке запитання: хто з президентів Сполучених Штатів протягом останніх десятиліть володів більш-менш задовільно хоча б однією іноземною мовою?

Відповіді були різні, але правильною виявилася лише одна з них: жоден!

* * *

В американських рейсових літаках пасажирам пропонують або склянку пива, або чарочку хересу. Тепер авіакомпанії одержали суворий наказ: протягом тих двадцяти-тридцяти хвилин, коли пасажирські літаки пролітають над штатом Канзас, ніяких алкогольних напоїв пасажирам не давати. Бо в штаті Канзас діє «сухий закон» — продаж алкогольних напоїв заборонено.

* * *

До міністерства пошт у Вашінгтоні надійшов такий лист від однієї жінки з міста Саут-Бенд, що у штаті Індіана: «Мого чоловіка мають звільнити з посади поштмейстера. Допоможіть нам!»

Із міністерства відповіли: «Ваш чоловік повинен докладно написати нам, чому його хочуть звільнити з посади». Жінка відписала: «Якби мій чоловік умів писати, він би не боявся, що його звільнять».

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— У моєму портфелі знайдеться дещо для вас...

УКРАИНА - ЕДИНАЯ СТРАНА

Петро РЕБРО

Літературні пародії

КОРОВ'ЯЧІ ГОСТИНИ

Так тихо, тільки листя шелестить
Про те, що прийдуть гості незвичайні...
І от в кімнату входять голоси...
А ось і голос першої корови, яку я пас.
...Спогадуєм, говоримо про різне, —
З минувшини і хто де проживав.

В. РУТКІВСЬКИЙ.
книга «Повітря на двох».

Сьогодні в мене гості незвичайні...
Насамперед — корова завітала,
Яку я пас в дитинстві. Скільки літ!
Ми обнялись. Присіли коло столу...
Я закурив, а гостя — ремигає...
Спогадуєм, як я колись її
Травою пригощав і лопухами,
А потім наштрикнув на ріг гарбуз...
Згадали, як вона одного разу
Мене добряче врізала хвостом,
Щоб за дійки не смикав... Ой, було!
Корова про життя своє говорить.
Тепер вона, мовляв, уже в балеті,
Танцює на льоду. Платня — нічого,
Але літа не ті... А потім я,
Сьорбаючи чайок, розповідаю,
Що став поетом, що пишу я вірші
І видаюсь в одеськім «Маяку».
Про що пишу? Про все. І про корову,
Яку я пас колись, адже тепер
Мені не довіряють цього діла.

ЗАМІНОВАНІ ВІРШІ

І верб зелені **вибухи** з туманів...
Перед зором **вибухай** калинно...
Де ще справіку витліває грань
І тепловидим сонцем **вибухає...**
Ти таємна така, як забруднений цвіт,
Що світанком німим **вибухає** трагічно...
Вербовий гін, що **вибухає** в небо...
Бруньки у саму душу **вибухали...**
Хай **вибуха** печаль на сто віків...
А з долонь прийдешнє **вибухало...**
Вибухало й гасло, як вогонь...
З мого серця **вибухають** трави...
Обережно! Серце під тобою
Вибухає буйним щастям трав...

В. РОМАНЮК, книга «Калинові коні».

Все вибухає в нього,
Як снаряд, —
Калина й сонце,
І майбутнє, й сад.
І серце, й радість,
І долоня, й плач...
А що як гнівом
Вибухне читач?

Дали перцю!

Хто прочитав фейлетон «Телепат із Рожнівки» («Перець» № 23 за 1973 рік), той міг пересвідчитись, яка це цікава річ — передача думок на відстань. Та ніхто тоді ще не знав, чим все це може скінчитися. А скінчилося все тим, чого не міг передбачити ні один телепат.

Секретар Ічнянського райкому партії Чернігівської області т. Бєдний повідомив, що факти, про які йшлося у фейлетоні, підтвердились. Проти голови колгоспу імені Леніна с. Рожнівки Левченка Ф. К. та інших осіб, які, закуповуючи лісоматеріал та покрівельне залізо, зловживали службовим становищем, порушено кримінальну справу. Нині ведеться слідство.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

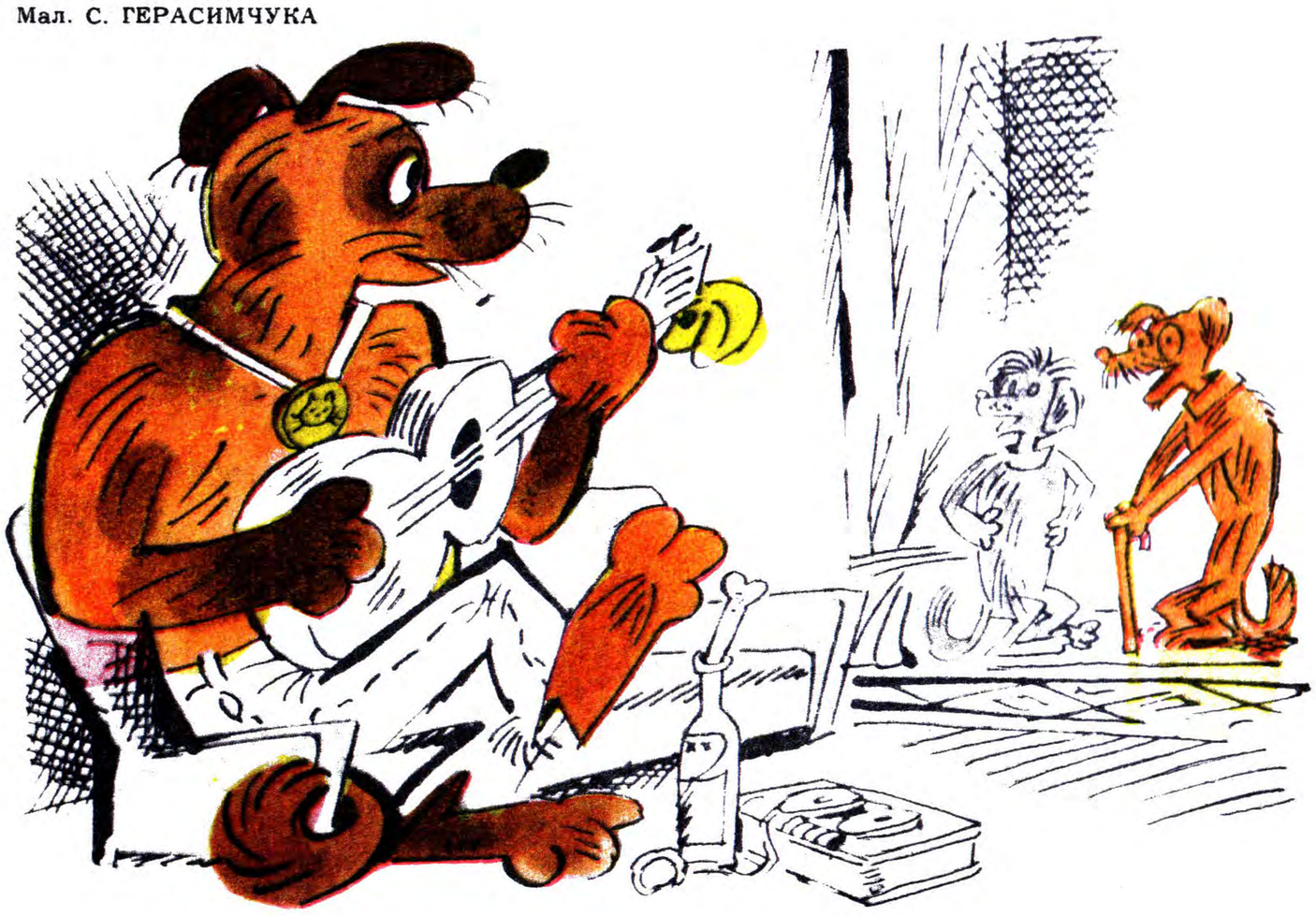

— Куди там йому на роботу — він ще зовсім цуценя.

Кажуть, що найважче вибратися із замкнутого кола. А ми от, на власному досвіді переконалися, що з прямої теж не так просто зійти. З бюрократичної прямої.

Ми — це мешканці будинку № 71 по провулку Пожарського, що в Кіровограді. А пряма — ота, що з'єднує кабінети начальника Кіровоградського міськпоштамту т. Сідака і начальника житлово - побутового відділу заводу «Червона зірка» т. Шулькіна.

Наш будинок заселили в липні минулого року. Тоді ж на першому поверсі встановили абонентні шафи для пошти. Задумано все було просто і прекрасно: листоноші розкладають кореспонденцію по секціях, мешканці її згодом забирають. На ділі вийшло трохи складніше. По-перше, будівельники забули роздати новоселам ключі від секцій. По-друге, шафи встановлені з порушенням вимог. Через це пошти нам не доставляють, і ми змушені ходити за нею у відділення зв'язку.

Начальник поштамту т. Сідак відсилає нас до начальника житлово-побутового відділу заводу т. Шулькіна: мовляв, розв'язання скарги у його компетенції. Останній або відмовчується, або рекомендує завертати назад. Ось ми і ходимо півроку по цій бюрократичній прямій і ніяк не можемо з неї зійти. Може б, ти, Перче, допоміг нам?

К. ОДИНОКИЙ.

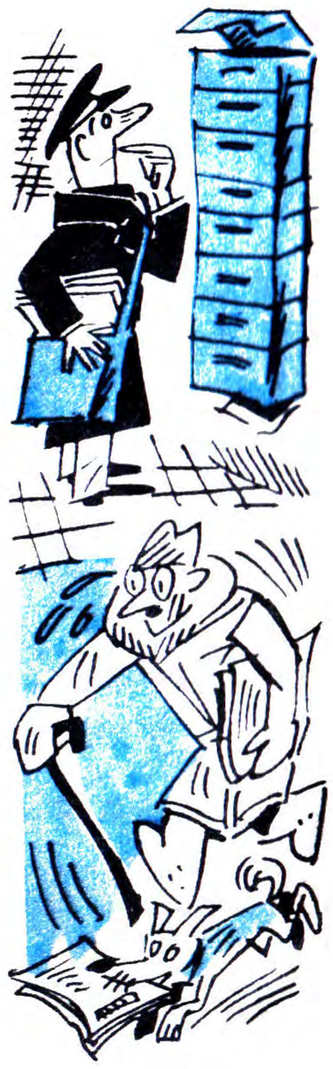

Хочемо з твоєю допомогою персонально подякувати одній співробітниці аптеки № 37 за вельми зворушливу турботу про здоров'я львів'ян. Нам двічі доводилося там побувати, і обидва рази уважна аптекарка, разом із двома пачками вати по 9 коп. кожна, відпускала нам ще й по флакончику стрептоміцину ціною по 19 копійок. «Це — щоб кишково-шлунковий розлад лікувати», — люб'язно пояснила вона.

— Але ж у нас шлунки в порядку, — кажемо, — Дайте вже тоді нам щось від болю голови абощо...

— Цього я робити не маю права, — іще люб'язніше було пояснено нам. — Ліки — такий товар, що з ним треба обережно...

І тільки пізніше ми зрозуміли глибокий підтекст її слів. Дома, придивившись до етикетки, ми несподівано виявили, що строк придатності накинутого нам стрептоміцину минув ще в лютому 1973 року!

Добре ж, що чуйна аптекарка нас попередила: обережно, мовляв... Хотіли ми записати у книгу скарг глибоку подяку цій спеціалістці, та вона, через свою природну скромність, ні книги нам не дала, ні прізвища свого не назвала.

То, може, хоч тобі, Перче, пощастить встановити її ім'я? І висловити на своїх сторінках від нашого імені усі наші щирі, гарячі почуття з цього приводу.

С. ЗАПОТИЧНА,
І. ВЕЛИЧКО.
м. Львів.

УКРАЇНА - ЄДИНА КРАЇНА

ЛАКОНІЗМИ

Донести творчі задуми до читачів поету систематично заважали працівники витверезника.

Багато води спливло відтоді, як сусідка забула закрутити в кухні кран...

Цей пішохід подібний до бика: теж мчить на червоне світло.

Добрими намірами забруковано не лише шлях у пекло, а й деякі шосейні шляхи.

Потомственний неплатник за квартиру.

Коли редактор викреслив усі авторські дурниці, друкувати вже було нічого.

Юрій ШАНІН.

ГІБРИД

Людина-лійка.

— Чудовий комірник був. За півлітра, було, хоч центнер пшениці з комори бери!

«До зорі ранкової не чекай коханого, Бо вже іншу він пригорта».

Редакція журналу «Перець» підготувала нову серію карикатур (Плакат № 78) на допомогу стінгазетам колгоспів, радгоспів та відділень «Сільгосптехніки». Друкуємо кілька карикатур з цієї серії.

— Якщо вірити вашому актові, це мають бути отакі гризуни!

«Головне, щоб батьки носили тебе на руках, а на шию й сам видерешся».

(З першої заповіді дармоїда).

— Ой, лишенько! За рік уже п'ятого годинника побив...

ПОДАРУНОК

Третій день в Петра дозвілля,
Бо троїста грає.
Третій день він на весіллі
Любу обнімає.

Там вино, а тут горілка
Ллється через вінця...
Любі й Петі кричать «гірко!»
І кладуть червінці.

Йде один до молодяток,
(Скориставсь моментом!)
— А це, — каже, —
прошу взяти
Лист на аліменти.

Іван КУКСА.

Куликівка
Чернігівської області.

НЕДОСКОНАЛА ТЕХНІКА

— Ви чого по автомату
Лупите, юначе?
— Та подумав: може статись,
Дасть він мені здачу...
— Ні, — зітхає перехожий, —
Не ті автомати:
Ще вони, на жаль, не можуть
Дурням здачі дати!..

Кость МИХЕЇВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Як загинула любов» — під такою назвою у «Перці» № 18 за 1973 рік було надруковано віршований фейлетон про незадовільний стан шляхів на багатьох вулицях міста Полонного.

Після виступу Перця заступник голови виконкому Хмельницької облради тов. Крикливий повідомив редакцію, що вже капітально відремонтовано проїжджу частину вулиць: Пушкіна, Московської та Ленінградської. Впорядковано площу біля новозбудованого Будинку культури. Полонський міськвиконком розробив план реконструкції і ремонту вулиць міста на 1974—1975 роки. За цим планом 1974 року будуть відремонтовані вулиці Кірова, Привокзальна та Пушкіна.

★ У фейлетоні «Двійники», опублікованому у № 19 журналу за минулий рік, йшлося про те, що в деяких районах Черкаської області проводиться безліч нарад та зборів, а це відриває керівників колгоспів і спеціалістів сільського господарства від повсякденних справ на місцях.

Секретар Черкаського обкому КП України тов. Стешенко повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на нараді перших секретарів райкомів і міськкомів Компартії України, а також на зборах працівників райкомів і міськкомів партії, райвиконкомів, районних управлінь сільського господарства.

Бюро Катеринопільського райкому партії, розглянувши фейлетон, критику Перця визнало правильною. Вжито заходів до різкого скорочення кількості зборів і нарад з відривом керівників колгоспів, спеціалістів сільського господарства та інших працівників від основної роботи.

Бюро райкому партії заборонило керівникам районних організацій і установ викликати керівників колгоспів, спеціалістів сільського господарства з колгоспів, скликати будь-які наради, збори, конференції без його дозволу. Тепер всі заходи в районі проводяться лише в неробочий час.

Подібних заходів вжито у Канівському, Чорнобаївському та інших районах області.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 5 (927) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 1. II. 1974 р Підписано до друку 18. II. 1974 р. БФ 09858. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0596. Тираж 2.850.000 прим.

УКРАЇНА - ЄДИНА КРАЇНА